

Sygn. akt IV U 1409/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie – Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Płaczek

Protokolant: st. sekr. sądowy Patrycja Czarnik

po rozpoznaniu w dniu 22 grudnia 2014 roku w Tarnowie na rozprawie

sprawy z odwołania T. D.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 29 września 2014 roku nr (...)

w sprawie T. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o wydanie zaświadczenia o niezaleganiu w opłacaniu składek

oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 1409/14

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie

z dnia 22 grudnia 2014 r.

Decyzją z dnia 29.09.2014 r., nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T., na podstawie art. 219 k.p.a. oraz art. 83b ust. 1 ustawy z dnia 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1442 ze zm.), po rozpatrzeniu wniosku z dnia 22.09.2014 r., odmówił płatnikowi składek T. D. wydania zaświadczenia o niezaleganiu w opłacaniu składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podał, że w dniu 21.10.2013 r. ubezpieczony poinformowany został o tym, że od 01.04.2013 r. podlega ustawodawstwu polskiemu w zakresie ubezpieczeń społecznych. Do Zakładu nie wpłynęło żadne pismo kwestionujące to ustawodawstwo. Wskazał przy tym, iż

z dokumentów rozliczeniowych będących w posiadaniu ZUS wynika, że na koncie płatnika brak jest deklaracji rozliczeniowych oraz wpłat za okres od kwietnia 2013 r. do lutego 2014 r. i od kwietnia 2014 r. do sierpnia 2014 r.

Odwołanie od tej decyzji wniósł T. D., domagając się jej zmiany

i wydania mu zaświadczenia o niezaleganiu w opłacaniu składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy. W uzasadnieniu odwołujący podniósł, że w dniu 01.04.2013 r. rozpoczął wykonywanie pracy w spółce (...). na terenie Słowacji, w związku z czym ma do niego zastosowanie ustawodawstwo słowackie w zakresie

ubezpieczeń społecznych. Skoro tak, żądanie wydania zaświadczenia o niezaleganiu w opłacaniu składek jest zasadne. Odwołujący zaprzeczył przy tym, aby w ZUS brakowało jakichkolwiek jego dokumentów rozliczeniowych.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, podkreślił, że treścią zaświadczenia jest tylko pozytywne załatwienie wniosku osoby ubiegającej się o potwierdzenie faktu lub stanu prawnego. W sytuacji zaś, gdy dowody posiadane przez organ nie pozwalają na uwzględnienie wniosku, organ ten może wydać jedynie orzeczenie odmawiające wydania zaświadczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

Odwołujący T. D. prowadzi na terenie Polski pozarolniczą działalność gospodarczą pod firmą (...) w B..

dowód:

- dokumenty zgromadzone w aktach ZUS, w szczególności pismo ZUS z dnia 19.04.2013 r.,

W dniu 01.04.2013 r. odwołujący podpisał umowę o pracę ze spółką (...), mającą swoją siedzibę na terenie Słowacji, zobowiązując się do świadczenia na rzecz tej spółki pracy w wymiarze 10 godzin miesięcznie.

dowód:

- dokumenty zgromadzone w aktach ZUS, w szczególności pisma ZUS z dnia: 19.04.2013 r. i 21.10.2013 r.,

W piśmie z dnia 21.10.2013 r., dotyczącym ustalenia w przypadku odwołującego ustawodawstwa właściwego zgodnie z art. 16 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16.09.2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. U. z 2009 r. UE L Nr 284, poz. 1), w związku z działalnością zawodową wykonywaną w dwóch lub więcej państwach członkowskich Unii Europejskiej- organ rentowy poinformował odwołującego, że od 01.04.2013 r. podlega on ustawodawstwu polskiemu w zakresie ubezpieczeń społecznych. W piśmie tym ZUS powołał się na informację uzyskaną od właściwej instytucji słowackiej, z której wynika, że na terenie Republiki Słowackiej nie dochodzi do realnego wykonywania pracy przez pracowników spółki, z którą odwołujący podpisał umowę o pracę. Jednocześnie organ rentowy poinformował wnioskodawcę, że ustalenie ustawodawstwa polskiego ma charakter tymczasowy (art. 16 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego nr 987/2009) i stanie się ono ostateczne w ciągu dwóch miesięcy od poinformowania o tym fakcie przez Oddział ZUS słowackiej instytucji właściwej, jeżeli nie zgłosi ona w tym przedmiocie zastrzeżeń (art. 16 ust. 3 rozporządzenia wykonawczego nr 987/2009). Organ rentowy pouczył ponadto odwołującego o prawie do wystąpienia z wnioskiem do ZUS o wydanie decyzji administracyjnej, jeżeli nie zgadza się z określeniem właściwego ustawodawstwa. O tymczasowym ustaleniu dla wnioskodawcy ustawodawstwa polskiego od 01.14.2013 r. ZUS poinformował słowacką instytucję ubezpieczeniową. Instytucja ta nie zgłosiła w przedmiotowym zakresie zastrzeżeń.

Po otrzymaniu pisma z dnia 21.10.2013 r. wnioskodawca nie wystąpił do organu rentowego o wydanie decyzji administracyjnej.

Ustaień takich jak w piśmie z dnia 21.10.2013 r., organ rentowy dokonał uprzednio w piśmie z dnia 19.04.2013 r.

dowód:

- dokumenty zgromadzone w aktach ZUS, szczególności pisma ZUS z dnia: 19.04.2013 r., 21.10.2013 r. i 13.10.2014 r.,

W dniu 22.09.2014 r. odwołujący wystąpił do organu rentowego z wnioskiem o wydanie zaświadczenia o niezaleganiu w opłacaniu składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej na terenie Polski.

dowód:

- dokumenty zgromadzone w aktach ZUS, szczególności wnioski odwołującego z dnia 22.09.2014 r.,

W dniu 29.09.2014 r. Wydział Rozliczeń Kont Płatników Składek (RKS) dokonał rozliczenia konta płatnika składek T. D., w wyniku czego stwierdził na tym koncie brak dokumentów rozliczeniowych ZUS DRA oraz wpłat za okres od kwietnia 2013 r. do lutego 2014 r. i od kwietnia 2014 r. do sierpnia 2014 r.

dowód:

- dokumenty zgromadzone w aktach ZUS, szczególności rozliczenia konta płatnika składek z dnia: 23.09.2014 r. i 14.10.2014 r., pismo ZUS z dnia 13.10.2014 r.,

Zaskarżoną decyzją z dnia 29.07.2014 r. ZUS Oddział w T. odmówił płatnikowi składek T. D. wydania zaświadczenia o niezaleganiu w opłacaniu składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy.

dowód:

- dokumenty zgromadzone w aktach ZUS, szczególności decyzja ZUS z dnia 29.09.2014 r.,

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów.

Sąd pozytywnie ocenił dowody z dokumentów, których autentyczność oraz wiarygodność, jak również poprawność materialna i formalna nie budziły wątpliwości, zaś ich treść i forma nie były kwestionowane przez strony postępowania. Brak było zatem jakichkolwiek podstaw, także takich, jakie należałoby uwzględnić z urzędu, aby dokumentom tym odmówić właściwego im znaczenia dowodowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie od zaskarżonej decyzji ZUS Oddział w T. z dnia 29.09. 2014 r., w świetle ustalonego stanu faktycznego i obowiązujących przepisów prawa, nie zasługiwało na uwzględnienie.

Przedmiotem postępowania było ustalenie, czy zasadnie organ rentowy odmówił odwołującemu T. D. wydania zaświadczenia o niezaleganiu w opłacaniu składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy z tytułu prowadzenia na terenie Polski pozarolniczej działalności gospodarczej. W orzecznictwie podkreśla się, że od decyzji organu rentowego odmawiającej wydania zaświadczenia o niezaleganiu w opłacaniu składek na ubezpieczenia społeczne przysługuje odwołanie do sądu ubezpieczeń społecznych, gdyż jest to sprawa z zakresu ubezpieczeń społecznych. (por. wyroki SN: z dnia 04.07.2007 r., II UK 279/06, OSNP Nr 17-18/2008/259 i z dnia 08.10. 2009 r., II UK 52/09, LEX nr 559957; uchwały SN: z dnia 05.12.2007 r., II UZP 4/07, OSNP Nr 5-6/2008/74 i z dnia 19.02.2008 r., II UZP 8/07, OSNP Nr 13-14/2008/198).

Na wstępie należy podkreślić, iż przedmiotem niniejszego postępowania oraz przedmiotem zaskarżonej decyzji, nie było rozstrzygnięcie zasadniczej, spornej kwestii, a więc nie było ustalenie właściwego dla wnioskodawcy ustawodawstwa. Jednak z uwagi na to, iż podstawowy zarzut formułowany w odwołaniu dotyczył właśnie kwestii ustalenia właściwego dla wnioskodawcy ustawodawstwa, celem jest przedstawienie obowiązujących w tym zakresie regulacji .

Uzasadniając zaskarżoną decyzję organ rentowy podał, że w dniu 21.10. 2013 r. ubezpieczony poinformowany został o tym, że od 01.04. 2013 r. podlega ustawodawstwu polskiemu w zakresie ubezpieczeń społecznych. Jak zauważył, do Zakładu nie wpłynęło żadne pismo kwestionujące to ustawodawstwo. Wskazał przy tym, iż z dokumentów rozliczeniowych będących w posiadaniu ZUS wynika, że na koncie płatnika brak jest deklaracji rozliczeniowych oraz wpłat za okres od kwietnia 2013 r. do lutego 2014 r. i od kwietnia 2014 r. do sierpnia 2014 r.

Stosownie do treści art. 11 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29.04.2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. U. z 2004 r. UE L Nr 166, poz. 1), osoby, do których stosuje się niniejsze rozporządzenie, podlegają ustawodawstwu tylko jednego Państwa Członkowskiego. Jak stanowi art. 13 ust. 1 tego rozporządzenia, dotyczący wykonywania pracy w dwóch lub w kilku Państwach Członkowskich, osoba, która normalnie wykonuje pracę najemną w dwóch lub więcej państwach członkowskich, podlega: a) ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania, jeżeli wykonuje znaczną część pracy w tym państwie członkowskim; lub b) jeżeli nie wykonuje znacznej części pracy w państwie członkowskim, w którym ma miejsce zamieszkania: (i) ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym znajduje się siedziba lub miejsce wykonywania działalności przedsiębiorstwa lub pracodawcy, jeżeli jest zatrudniona przez jedno przedsiębiorstwo lub jednego pracodawcę; lub (ii) ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym znajduje się siedziba lub miejsce wykonywania działalności przedsiębiorstw lub pracodawców, jeżeli jest zatrudniona przez co najmniej dwa przedsiębiorstwa lub co najmniej dwóch pracodawców, których siedziba lub miejsce wykonywania działalności znajduje się tylko w jednym państwie członkowskim; lub (iii) ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym znajduje się siedziba lub miejsce wykonywania działalności przedsiębiorstwa lub pracodawcy, innego niż państwo członkowskie jej zamieszkania, jeżeli jest zatrudniona przez dwa lub więcej przedsiębiorstw lub dwóch lub więcej pracodawców, których siedziba lub miejsce wykonywania działalności znajduje się w dwóch państwach członkowskich, z których jedno jest państwem członkowskim jej zamieszkania; lub (iv) ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania, jeżeli jest zatrudniona przez dwa lub więcej przedsiębiorstw lub dwóch lub więcej pracodawców, a co najmniej dwa z tych przedsiębiorstw lub dwóch z tych pracodawców mają siedzibę lub miejsce wykonywania działalności w różnych państwach członkowskich innych niż państwo członkowskie miejsca zamieszkania.

Jak wskazano w ust. 2 art. 13 rozporządzenia, osoba, która normalnie wykonuje pracę na własny rachunek w dwóch lub w kilku Państwach Członkowskich podlega: a) ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania, jeżeli wykonuje znaczną część pracy w tym Państwie Członkowskim lub b) ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, w którym znajduje się centrum zainteresowania dla jej działalności, jeżeli osoba ta nie zamieszkuje w jednym z Państw Członkowskich, w których wykonuje ona znaczną część swej pracy.

Z art. 13 ust. 3 rozporządzenia wynika, że osoba, która normalnie wykonuje pracę najemną i pracę na własny rachunek w różnych Państwach Członkowskich podlega ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, w którym wykonuje swą pracę najemną lub, jeżeli wykonuje taką pracę w dwóch lub w kilku Państwach Członkowskich, ustawodawstwu określoneemu zgodnie z przepisami ust. 1.

Jak wynika z art. 16 ust. 1-3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16.09.2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia nr 883/2004 (Dz. U. z 2009 r. UE L Nr 284, poz. 1), osoba, która wykonuje pracę w dwóch lub więcej państwach członkowskich, informuje o tym instytucję wyznaczoną przez właściwą władzę państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania (ust. 1). Wyznaczona instytucja państwa członkowskiego miejsca zamieszkania niezwłocznie ustala ustawodawstwo mające zastosowanie do zainteresowanego, uwzględniając art. 13 rozporządzenia podstawowego oraz art. 14 rozporządzenia wykonawczego. Takie wstępne określenie mającego zastosowanie ustawodawstwa ma charakter tymczasowy. Instytucja ta informuje wyznaczone instytucje każdego państwa członkowskiego, w którym wykonywana jest praca, o swoim tymczasowym określeniu (ust. 2). Tymczasowe określenie mającego zastosowanie ustawodawstwa, przewidziane w ust. 2, staje się ostateczne w terminie dwóch miesięcy od momentu poinformowania o nim instytucji wyznaczonych przez właściwe władze zainteresowanych państw członkowskich, zgodnie z ust. 2, o ile ustawodawstwo nie zostało już ostatecznie określone na podstawie ust. 4, lub przynajmniej jedna z zainteresowanych instytucji informuje instytucję wyznaczoną przez właściwą władzę państwa członkowskiego miejsca zamieszkania przed upływem tego dwumiesięcznego terminu o niemożności zaakceptowania określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa lub o swojej odmiennej opinii w tej kwestii (ust. 3).

Zgodnie z procedurą określoną w art. 16 rozporządzenia wykonawczego, w piśmie z dnia 21.10.2013 r. organ rentowy poinformował odwołującego, że od 01.04.2013 r. podlega on ustawodawstwu polskiemu w zakresie ubezpieczeń

społecznych. Jednocześnie, organ rentowy zauważył, że ustalenie ustawodawstwa polskiego w jego przypadku ma charakter tymczasowy. O tymczasowym ustaleniu dla odwołującego ustawodawstwa polskiego od 01.04.2013 r. organ rentowy poinformował słowacką instytucję ubezpieczeniową, która nie zgłosiła zastrzeżeń w tym przedmiocie. Takie tymczasowe określenie mającego zastosowanie ustawodawstwa staje się ostateczne w terminie dwóch miesięcy od momentu poinformowania o nim instytucji wyznaczonych przez właściwe władze zainteresowanych państw członkowskich (art. 16 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16.09.2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia nr 883/2004).

Odwołujący, pomimo, że - jak wynika z treści niniejszego odwołania - nie zgadzał się ze stanowiskiem ZUS zawartym w piśmie z dnia 21.10.2013 r., nie wystąpił jednak do organu rentowego z wnioskiem o wydanie w jego sprawie decyzji administracyjnej, rozstrzygającej o właściwym dla niego ustawodawstwie.

Zamiast wdać się merytoryczny spór dotyczący właściwego ustawodawstwa, ubezpieczony w dniu 22.09.2014 r. wystąpił do organu rentowego z wnioskiem o wydanie zaświadczenia o niezaleganiu w opłacaniu składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej na terenie Polski. Organ rentowy odmówił mu wydania takiego zaświadczenia, twierdząc, że na koncie płatnika składek brak jest deklaracji rozliczeniowych oraz wpłat za okres od kwietnia 2013 r. do lutego 2014 r. i od kwietnia 2014 r. do sierpnia 2014 r. Jak ustalił Sąd, w dniu 29.09.2014 r. Wydział Rozliczeń Kont Płatników Składek (RKS) dokonał rozliczenia konta płatnika składek T. D., w wyniku czego stwierdził na tym koncie brak dokumentów rozliczeniowych ZUS DRA oraz wpłat za okres od kwietnia 2013 r. do lutego 2014 r. i od kwietnia 2014 r. do sierpnia 2014 r. (pismo ZUS z dnia 13.10.2014 r.- akta ZUS, rozliczenia konta płatnika składek z dnia: 23.09.2014 r. i 14.10.2014 r.- akta ZUS).

W sprawie nie było podstaw do podważania wiarygodności wygenerowanych przez ZUS dokumentów, stwierdzających brak wpłat za wskazany wyżej okres. Stosownie bowiem do treści art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1442 ze zm.), Zakład zapewnia rzetelność i kompletność informacji gromadzonych na kontach ubezpieczonych i na kontach płatników składek w sposób uregulowany niniejszą ustawą. Jak zaś stanowi ust. 2 art. 34 tej ustawy, informacje zawarte na koncie ubezpieczonego i koncie płatnika składek prowadzonych w formie elektronicznej, które przekazane zostały w postaci dokumentu pisemnego albo elektronicznego, są środkiem dowodowym w postępowaniu administracyjnym i sądowym z zakresu ubezpieczeń społecznych.

W odwołaniu od zaskarżonej decyzji wnioskodawca nie poruszył kwestii odprowadzania na terenie kraju składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy. Nie podał, czy składki te uiszczał, czy też nie. W szczególności nie wskazał, aby za okres od kwietnia 2013 r. do lutego 2014 r. i od kwietnia 2014 r. do sierpnia 2014 r. uiszczył należne składki z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej. Podał jedynie, że w związku z podjęciem w dniu 01.04.2013 r. zatrudnienia na terenie Słowacji, podlega w zakresie ubezpieczeń społecznych ustawodawstwu słowackiemu, a w ZUS nie brakuje żadnych dokumentów rozliczeniowych dotyczących jego osoby. Tym samym, niejako przyznał, że nie odprowadził składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy za wymieniony wyżej okres na terenie kraju. Odwołujący nie podważył więc wiarygodności dokumentów rozliczeniowych ZUS dotyczących deklaracji rozliczeniowych oraz wpłat za okres od kwietnia 2013 r. do lutego 2014 r. i od kwietnia 2014 r. do sierpnia 2014 r. Mając to na uwadze, Sąd ustalił, że odwołujący miał zaległości składkowe w dacie wniosku o wydanie zaświadczenia oraz w chwili wydania zaskarżonej decyzji. Skoro tak, słusznie organ rentowy odmówił mu wydania zaświadczenia o niezaleganiu w opłacaniu składek.

Stosownie do treści art. 217 § 1 k.p.a., organ administracji publicznej wydaje zaświadczenie na żądanie osoby ubiegającej się o zaświadczenie. Jak stanowi ust. 2 pkt 2 tego artykułu, zaświadczenie wydaje się, jeżeli osoba ubiega się o zaświadczenie ze względu na swój interes prawny w urzędowym potwierdzeniu określonych faktów lub stanu prawnego. W przypadkach, o których mowa w art. 217 § 2 pkt 2, organ administracji publicznej obowiązany jest wydać zaświadczenie, gdy chodzi o potwierdzenie faktów albo stanu prawnego, wynikających z prowadzonej przez ten organ ewidencji, rejestrów bądź z innych danych znajdujących się w jego posiadaniu (art. 218 § 1 k.p.a.). Organ administracji

publicznej, przed wydaniem zaświadczenia, może przeprowadzić w koniecznym zakresie postępowanie wyjaśniające (art. 218 § 2 k.p.a.).

Postępowanie w zakresie wydawania zaświadczeń oznacza potwierdzenie stanu faktycznego i prawnego na podstawie posiadanych przez organ dokumentów. W przypadku zaś braku odpowiednich danych organ nie wydaje zaświadczenia. Postępowanie wyjaśniające ogranicza się jedynie do ustalenia stanu faktycznego i prawnego na podstawie prowadzonej przez organ ewidencji, rejestru, zbioru dokumentów czy też zbioru danych utrwalonych w inny sposób. Nie jest zatem konieczne współdziałanie z osobą zainteresowaną treścią zaświadczenia. Nie jest konieczne również przeprowadzenie pełnego postępowania dowodowego zgodnie z treścią art. 75 § 1 k.p.a., ponieważ postępowanie wyjaśniające w sprawie wydania zaświadczenia nie zmierza do rozpatrzenia sprawy administracyjnej, ale co najwyżej do odnalezienia danych w celu potwierdzenia istniejącego obecnie lub w przeszłości stanu. Zaświadczenie ma potwierdzać stan rzeczy istniejący na podstawie posiadanych przez organ rentowy danych (art. 218 § 1 w związku z art. 217 § 2 pkt 2 k.p.a.). Jest ono swoistą fotografią stanu faktycznego lub prawnego na daną chwilę. Prawna formuła instytucji zaświadczenia oparta jest więc na rozwiązaniu, zgodnie z którym stanowi ono potwierdzenie (pochodną) istniejących faktów lub stanu prawnego.

Zaświadczenie o niezaleganiu w opłacaniu składek ma jedynie potwierdzać stan rzeczy na podstawie posiadanych przez organ rentowy danych. Wraz z ich zmianą zaświadczenie staje się nieaktualne i może być wydane nowe, odpowiadające aktualnemu stanowi prawnemu lub aktualnym faktom. **Nie jest ono decyzją, lecz przejawem wiedzy organu rentowego i nie rozstrzyga żadnej kwestii (sprawy) co do jej istoty.** Nie tworzy, nie uchyla i nie zmienia istniejących stosunków prawnych (por. wyrok WSA w Krakowie z dnia 23.10.2012 r., III SA/Kr 335/12, LEX nr 1234615; wyrok SA w Krakowie z dnia 30.01.2013 r., III AUa 1089/12, LEX nr 1280369; wyrok SA w Poznaniu z dnia 12.06.2013 r., III AUa 30/13, LEX nr 1335733).

W orzecznictwie podkreśla się również, że tam gdzie jest spór co do prawa, tam nie powinno być w tym zakresie wydane zaświadczenie, gdyż ma ono jedynie potwierdzać stan rzeczy na podstawie posiadanych przez organ rentowy danych (art. 218 § 1 w związku z art. 217 § 2 pkt 2 k.p.a.). Zaświadczenie o niezaleganiu w opłacaniu składek nie jest decyzją, natomiast odmowa wydania takiego zaświadczenia przez pozwanego nie może być postanowieniem lecz tylko decyzją (art. 83b ust. 1 ustawy z dnia 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych w związku z art. 219 k.p.a.). Zaświadczenie jest więc przejawem wiedzy, nie zaś woli organu rentowego (por. wyrok SN z dnia 08.10.2009 r., II UK 52/09, LEX nr 559957). Organ nie może natomiast wydać zaświadczenia potwierdzającego fakty, które nie wynikają z prowadzonych przez niego ewidencji, rejestrów lub innych danych znajdujących się w jego posiadaniu (por. wyrok WSA w Łodzi z dnia 22.03.2012 r., III SA/Łd 1082/11, LEX nr 1139520).

Rację ma więc organ rentowy podnosząc, że treścią zaświadczenia może być jedynie pozytywne załatwienie wniosku, na co wskazał między innymi Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 10.03.2011 r., II SA/Gd 971/10,

LEX nr 993010). Sąd ten podał, że treścią zaświadczenia musi być jedynie pozytywne załatwienie wniosku osoby ubiegającej się o potwierdzenie faktu lub stanu prawnego. W sytuacji zaś, gdy dowody posiadane przez organ nie pozwalają na uwzględnienie wniosku, organ ten może wydać jedynie orzeczenie odmawiające wydania zaświadczenia. W taki sam sposób wypowiedział się Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 06.05.2010 r., VIII SA/Wa 88/10 (LEX nr 676410), podnosząc, że organ administracyjny może odmówić wydania zaświadczenia m.in. w sytuacji, gdy wnoszący podanie żąda potwierdzenia okoliczności faktycznych lub stanu prawnego, które nie wynikają z ewidencji

i rejestrów lub innych danych, będących w posiadaniu tego organu (art. 218 § 1 k.p.a. a contrario), albo gdy żąda zaświadczenia nieprawdy. Podobne stanowisko zajął Sąd Administracyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 23.10.2007 r., II SA/Bk 487/07 (LEX nr 340475).

Reasumując, skoro na chwilę wydania decyzji skarżący według danych jakimi dysponował ZUS ubezpieczony miał zaległości składkowe, to decyzja o odmowie wydania zaświadczenia o niezaleganiu w opłacaniu składek była prawidłowa.

Wobec powyższych okoliczności, na mocy powołanych wyżej przepisów kodeksu postępowania administracyjnego oraz art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., Sąd oddalił odwołanie od zaskarżonej decyzji ZUS Oddział w T. z dnia 29.07.2014 r., o czym orzekł w sentencji wyroku.